

BŘEZEN je tady

jarní spršky

SNEŽENKY

MOŽ

NOVÉ
LÍSTEČKY

ZAČÍNÁ
letní
ČAS

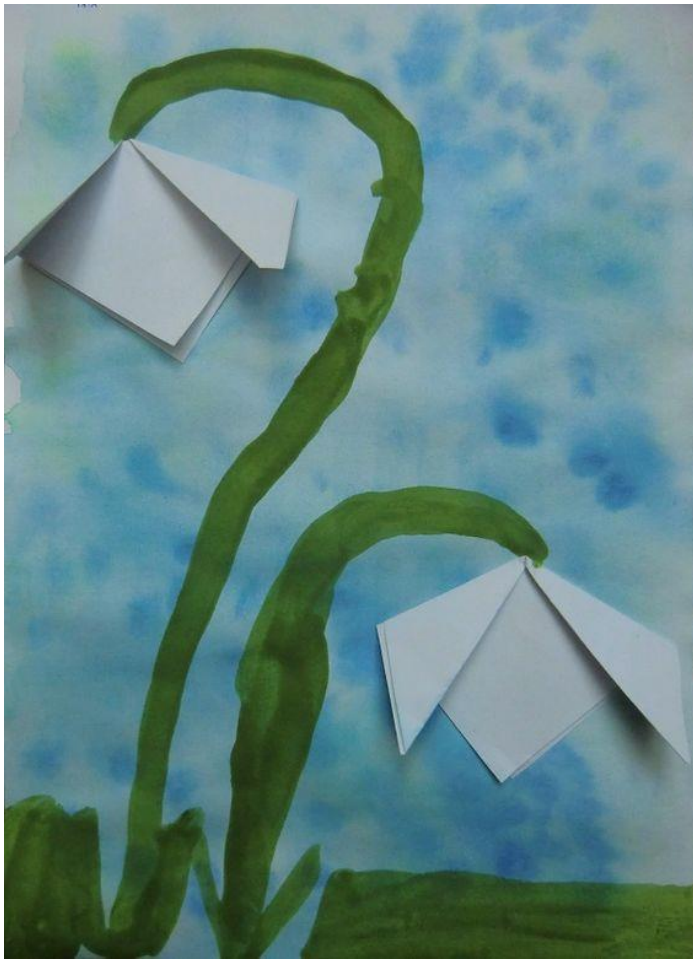
PRVNÍ
JARNÍ
DEN

ptáci se vrací

Omalovánka

SNĚŽENKY

TEXT: ZUZANA KOPEČ

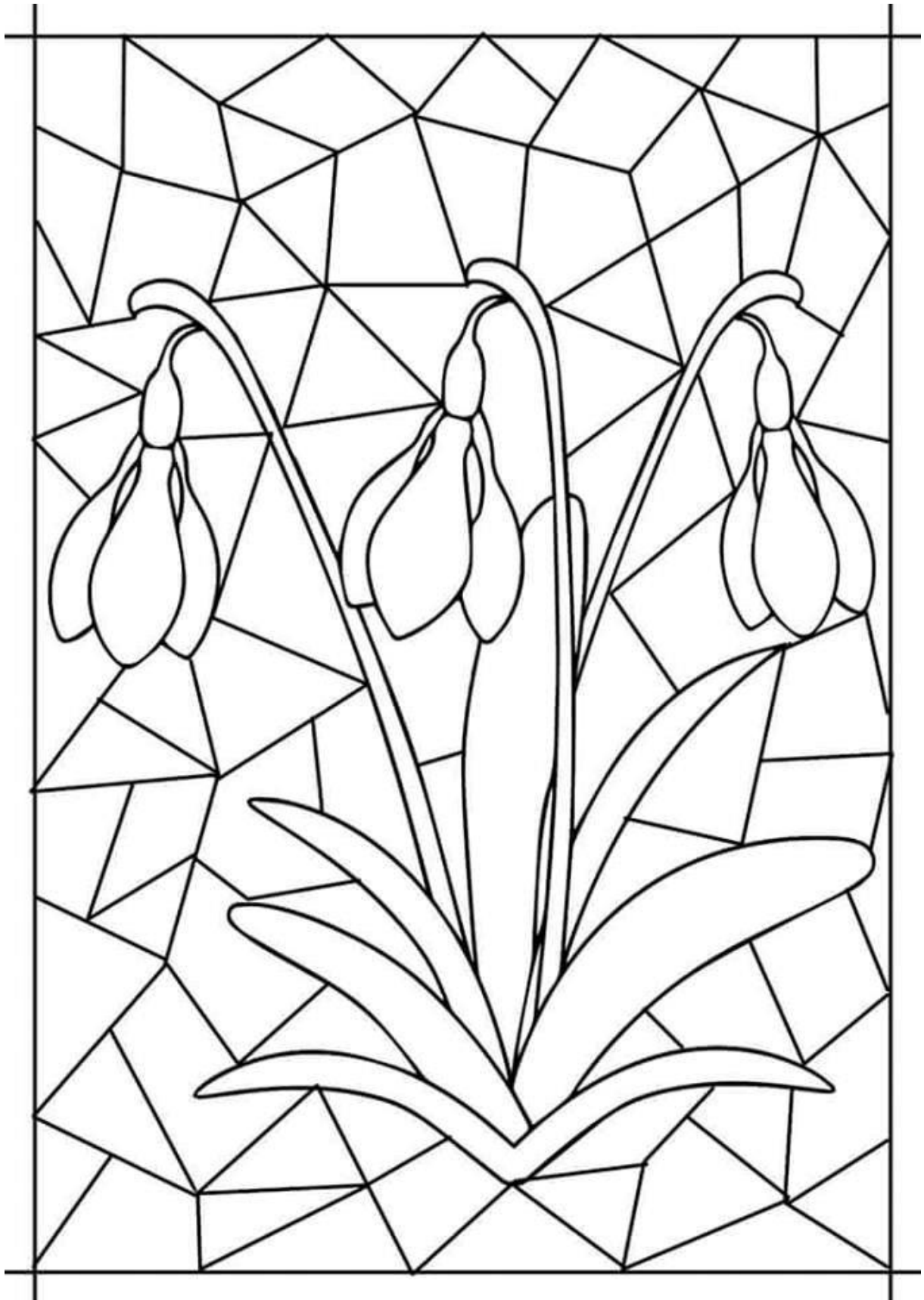
**SNĚŽENKY SE PROBUDILY,
VYKUKUJÍ Z TRAVIČKY.
JÁ SNĚŽENKY POZNÁM DOBŘE,
PODLE JEJICH HLAVIČKY.**

V písni o sněžence se můžete zatím naučit text. V MŠ vás naučím melodii.

Najděte sněženku a bledulku v přírodě. 😊

Omalovánka

POHÁDKA S TVOŘENÍM

Jak se sněženky rozhodly, že na jaře nevykvetou

Jednou, je to už docela dávno, se stalo něco, o čem si lidé vyprávějí do dnešních časů. Pěkně se posadte a poslouchejte...

Byla třeskutá zima. Ze střeš visely rampouchy velké jako deštníky, rybníky zamrzly skoro až na dno a sněhu napadlo tolik, že se v něm schoval i velký pes. Mráz řezal do tváří a zábl do tlapek. Lidé seděli doma u kamen. Topili dřevem a těšili se na jaro. Vypravovali si pohádky, vzpomínali na zážitky z léta a hráli hry. Zima byla dlouhá, předlouhá. Takovou zimu nepamatovali ani nejstarší babičky a dědečkové.

Vsálech podzemního království květín pospávala jarní kvítka. Nabírala sílu na to, aby mohla na jaře včas vyrůst ze země a potěšit svět svou krásou. A v jednom z těch nádherných voňavých sálů se najednou otočila jedna sněženka ke druhé a povídá: „Je nespravedlivé, že vyrůstáme v tak špatnou a nevhodnou dobu! Proč nekveteme v létě?“ Druhá sněženka byla překvapená, ale říkala si, že na tom nejspíš něco bude. První sněženka rozhořčeně pokračovala: „Proč mají růže nebo třeba kopretiny právo růst v teple? Na rozkvetlé louce nebo v zahrádkách je každý obdivuje. Lidé je mají radši než nás! Musíme s tím něco udělat!“ řekla a přitom už si připravovala ve své něžné bílé hlavičce plán.

Přes společným večerním vonění se zvedla ta upovídaná sněženka a navrhla všem ostatním: „Milé sněženky, co kdybychom letos vykvetly až v červnu nebo v červenci? Proč se máme plahočit sněhem, když si nás potom lidé ani pořádně neužijí. Co je to za spravedlnost?“

A ostatní sněženky pak spolu začaly nejdřív potíchem, ale pak bouřlivě probírat, co že je to za novoty a za nápad. Hlavní sněženka si zjednala ticho: „Budeme držet za jeden provaz a žádná z nás nevykvetne na jaře. Nebo s ní my ostatní nebudeme kamarádit.“ Toho se většina sněženek, kterým se nápad nelíbil, lekla. Nechtěly zůstat samy. Nikdo totiž nechce zůstat sám a být ostatním pro smích. Ale ne vždy je dobré podvolit se rozhodnutí toho nejhlasitějšího a nejsilnějšího ze skupiny. Tak to platí i u lidí...

Jak tekly, tak taky udělaly. Venku v přírodě snih začal tát, protože sluníčko svítilo daleko silněji než v zimě. Rampouchy kapaly o závod a na rybník se už s bruslemi nikdo neodvážil, aby se na tenkém ledě neprobořil. Ale lidé stále chodili v kabátech, rukavicích a šálách. Říkali si: „Kdepak, ještě nevykvetly sněženky. Zima tedy zatím neskončila!“

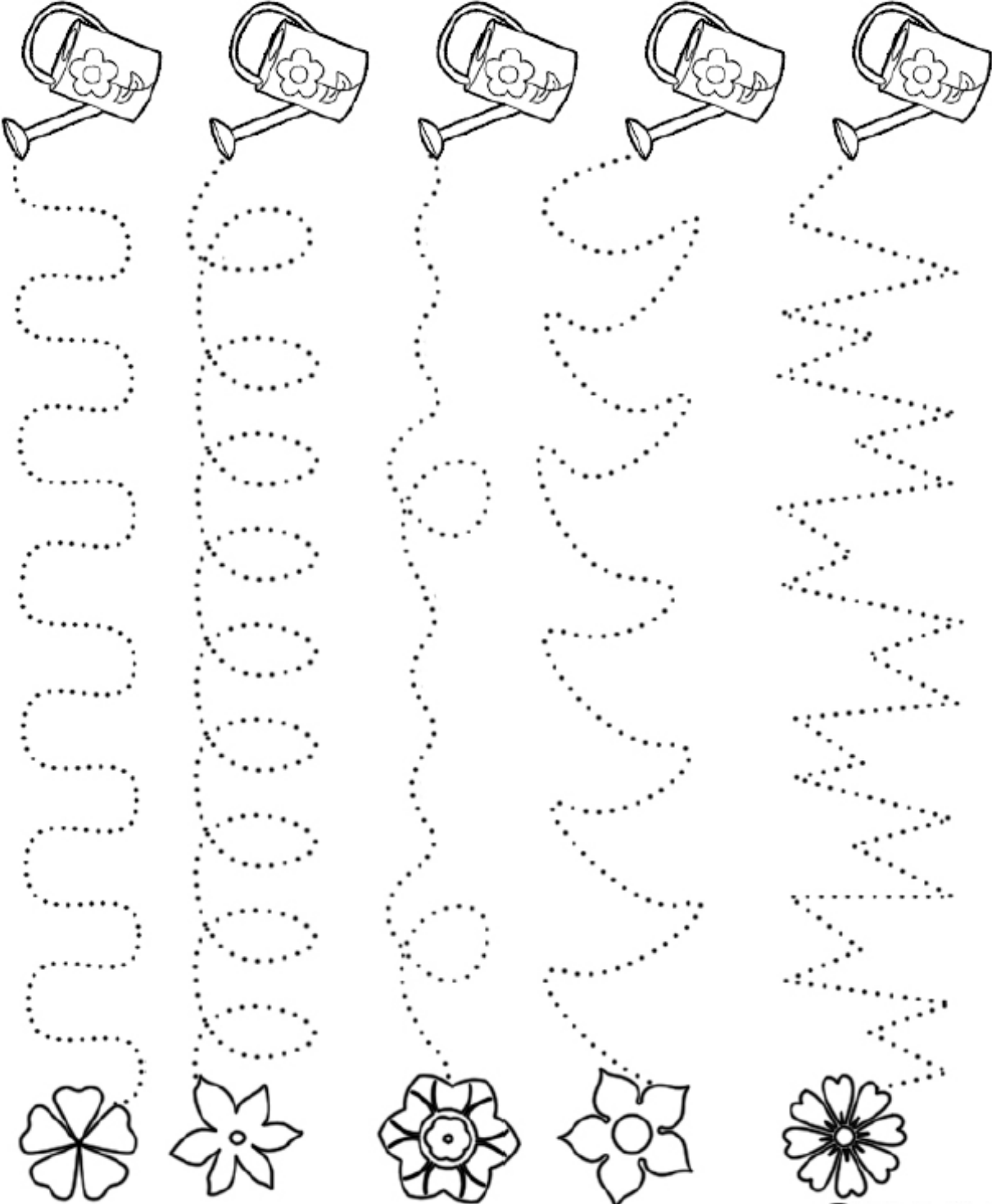
Některé bývají hloupé nápady brzy odhaleny. Té šlamastiky si všimla víla, která měla sněženky a další jarní kvítka na starosti. Utíkala za nejmoudřejší z květinových víl a pověděla jí o tom, že sněženky odmítají kvést. Víla se přenesla do sněženkového sálu a našla tam ty jarní kytičky nehnuté ležet se sklopenými hlavičkami. Všechno je bolelo od dlouhého leženi a stýskalo se jim po slunci. Víla všechny okamžitě svolala a řekla: „To nebyl šťastný nápad, milé sněženky! Teď se okamžitě pustíte do kvetení, protože lidé jsou moc smutní a bojí se, že jaro nikdy nepříjde.“ Pak jim ještě vysvětlila, že lidé si jich naopak všimají nejvíc ze všech květin. Hledají je i pod sněhem. To se jiným kytičkám nestává, protože jich v létě kvete tolik, že je lidé snadno přehlédnou.

Druhý den ráno šli lidé jako obvykle do práce a děti do školy, ale najednou zjistili, že něco je jinak! Odevšad se ozývaly obdivné výkřiky. „Hurá, sněženky! Už je tu jaro! Koukejte, támhle jsou taky a tady další!!!“ A lidé měli radost a odhazovali šály a rukavice. „Sněženky vykukovaly ze sněhu s čím dál větší hrdostí. Opravdu je mají lidé rádi. Opravdu si jich považují. Od té doby se už nikdy nestalo, že by sněženky neohlásily světu jaro. Každý rok je najdeme, jak po zimě vykukují z chladné země. A vždycky z nich máme velkou radost.“

Děti, zalejte svou kytičku.

Water the Flowers

Water the flowers by tracing the lines.

Volám tě sluníčko

Volám tě, sluníčko, haló, haló,
(ruce k ústům, jako když voláme
daleko)

tepla je na světě málo, málo,
(mneme si ruce, jako když je
zahříváme)

vylez a rozežeň mraky, mraky
(ruce do vzpažení, mávají ze strany
na stranu)

a já ti pomůžu taky, taky.
(ukazujeme na sebe).

Na každém řádku je jeden obrázek

otočený opačným směrem než ty ostatní.

Najdi ho a zakroužkuj.

